

L. H. I. W. C.¹

Előkelő tanyán előkelő a vetés,
ami itt tulajdonképpen nincs is. Sem igazi termés,
sem, aki talán tenni tudna érte, hogy mégis megteremjen.
Ki legyen itt paraszt? A szél kitartóan fúj és fúj,
mintha valami erőszakos, elemi erők kényszerítenék,
de ettől még a felhők nem oszlanak szét. Eltűnnek s visszaállnak,
várják a megfelelő pillanatot, még ha éjjel is érkezik majd.
Ezért nyirkosak a reggelek, mint ajkak a víz alatt,
ami áthat mindent, míg újra fel nem kerekedik a szél.

Láttam egy szarvast, egy nyulat és egy mókust
az első álmatlan reggelemen, mintha a róluk szóló levélből pattantak
volna ki,
képzelőerőnket támogatni, amely azt hiszi, hogy ismer minket.
Kik vagyunk – senki sem kérdi, mert tudja, hogy szavakból állunk,
megkérdőjelezhetetlenül. Egyszerűen ezek vagyunk,
s egyértelműen emiatt is vagyunk itt, hogy ez így be is bizonyosodjék,
minél pontosabban. Ezért is írom e verset,
hogy teljesítsem a feladatomból egy részét, amire a szerződésemmel kötelez.

Miről szól Carol beszéde? A vezérek tekintélyének megkérdőjelezéséről,
ő is élvezné a hatalmat, de úgy, hogy ne ő vezéreljen.
A vezér Bhargavi lenne, ha a világ India lenne,
ez a gyönyörű hely, leszámítva a fergegetes zűrzavart és a tolakodó
férfikönyöklést,
amely átszúr minden mellkast, és elér a romlatlan szívig.

¹ Ledig House International Writer's Colony

És ha már lakhely, Carol egy szigetre távozna:
itt, ha egyedül vagy az utcán, legalább tudod, hogy mi az oka.
Hinrich viszont nincs egyedül, Frankkel együtt vásárolt
egy tóparti házat egy darabka földdel,
azt hiszem, Németországban. Frank éppen a tányérokat öblíti,
miközben Hinrich Adrianát táplálja hízelgő szavakkal, jégkrémmel
és tapasztalatának bemutatásával, ami jól is áll neki.
Visszafogottabb fellépéssel egész nagy ember lehetne,
ám épp ő viselkedik a világon a leghelyesebben.

Késve érkezem a vacsorára. Elaine eltöri a tányért,
miközben nyújtja felém a csirkét. Így kell a kedvében járni
egy keletről jött embernek. Habár nem igazi kelet már az sem,
inkább elkeltnek nevezném azt, amiről még nem tudnak ezek,
de épp emiatt kellünk itt.

Nem csak a hangsúlyról van itt szó,
abból nem lehet élni: sokkal élőbbnek kellene lenni,
csak úgy érsz el legtovább, még ha halálszagot is áraszt.
Igazit, hitelest, mint a szarvasé, aki tudja, mikor kell megállni.

Nem mintha egy helyben állnék, csak úgy tűnik, de kicsi a terep,
mert zsugorítja a szél, amely kiélezi a nyelvet,
amitől némán hallgat minden él, mint Sabine keze.
Ez a találkozó, tényleg, mintha a cigarettáról leszokott emberek
temetője lenne,
ahol a fagyban gőzölgő két síron kívül nem létezik semmi.
Vajon a szél rombolja-e a verandát, vagy még mindig azon állunk,
hogy kacaghassunk, hogy mások ne tudják, miért?
Hiszen alig érkeztünk még nem kitapintani egymást,
és nem is a sötét miatt vagyunk itt: elég a meghívó is.

Azon töprengek, hogy miért írok, de hivatásból érdekel,
ahogy Kira is ezen gondolkodott a néhány elmúlt, kietlen év alatt.
Akit nem érdekel a PC, még kevésbé érdekli a Macintosh,
ami a tenyérgörcsöm miatt jelentkező alapszükséglet,
a grafitceruza fájdalommal visszatérő emléke miatt.
Hiányzik a szamba, Brazília sivar magja, habár Adriana
épp olyan, mintha a balsorsú Mexikó balvégzete lenne.

Peter elviszi, legalábbis az első öt-hat mérföldön,
hisz gyakorlatiasnak kell lenni, akkor is, ha valami véget ért.
Ha nem ő vinné, akkor majd Cathleen, ami egyébként ugyanaz,
csak más szerkezettel, és másként kell belelegezni,
amikor találunk a tüdőben helyet, ahol szélcsend van.

Még nem tudjuk, kik vagyunk, de kit érdekel:
elég, hogy vagyunk, mert itt nem vagyunk elsők,
és semmi sem kötelező, amiről egyébként oly szépen tájékoztat
mindenkit a választékos műsorfüzet. Amely nem egy általános
törekvés
eredményét tükrözi, hisz mindannyiunk éli magának a saját zűrös
életét,
mint egy-egy morzsányi erő, ami nem akar szolgálni.
Ezt hívom én intellektusnak, amikor mások is úgy akarják,
és itt mindenki mindent akar, hogy ne kelljen azt kimutatni.
Amikor hazaérek, szavak nélküli emberré fogok változni.
És ha ez tényleg megtörténik, akkor lehet, a szél is eláll.

Észak: egy északi lány

A lány mutogatva beszél, közben emelgeti a fejét.
Hinrich odaszól hozzá: „Bor jöhet?”, mintha értené,
de látszik, hogy nem ez kell, valami más hiányzik.
Betűszerű formákat fest ujjaival a levegőbe,
ezt tisztán látom, amikor felém fordul,
mert le tudom olvasni a szájáról. Gyerekeknek való beszéd,
legalábbis szerinte, esetleg süketnémáknak,
de arra sem hasonlít. Ez pörgősebb, folyékonyabb, vidámabb.

Inkább mérges, mint néma, meg aztán ott van a bor is.
Elmulasztottunk valami fontosat. De nem akarja elárulni, mit.
Megmozgatná ujjait, amelyeket oly ügyesen használ.
De ki is értené? Figyelem – mégis megértem,
pedig „angolul” mondja, ami számára is idegen,
ráadásul az ujjaival „beszél”. Valóban *látom*, amit mond.
Lehet, Hinrich azért nem érti, mert németet vár,
ha már az egész rejtjelezett vagy valami titok.

Vajon a bor lehet-e az oka, hogy nem szeretné, hogy halljunk?
De hát ő egyébként is úgy beszél, mint egy részeg kölyök,
nem csak amikor a meghalás változatait sorolja.
Amelyek közül néhány nem is érinti különösebben, habár
arkifejezése változatlan,
míg el nem mondja mindet mindig, és aztán előlről megint,
mintha kutatna valami után – és nem is csak a történethez.

A történet jól hangzott, Frank elolvasta.
Ő a kiejtésre alapoz, amikor más szavait olvassa,
mintha szeretne a sajátjai nélkül, amelyeket oly ügyesen kerül,
mert úgy kényelmesebb a fordítók élete,
miközben Hinrich mintha szeretné, ha lenne Franknek mondanivalója.
A lány jól ismeri mindkettőt, tudna is válaszolni nekik,
sőt lehet, hogy épp emiatt is mérges rájuk.

Később odajön hozzám, hogy elbúcsúzzunk egymástól.
Most már beszél, elmeséli, hogy az egyik szobából,
még érkezésem előtt, elvett valamit.
Nem tudja megmagyarázni, csak annyit, hogy visszaadná *azt*.
Az ajtó előtt hagyja majd, mielőtt elutazik.
Másnap nem találok ott semmit. A szobája üres.

Szárnyak

Két év után jön rá: az az ország nem neki való.
Csak akkor már nős és úton a gyerek.
Közben kitör a háború, visszamenne,
de behívják szolgálatra. Szerencsére megvannak a dokumentumai,
nem adja magát, és ezért napjait a házon kívül tölti, a strandon,
családja és barátai csalódása ellenére:
miért nem megy el egy kibucba, hogy ott agitáljon,
vagy egy kisebbségi negyedbe, provokálni az arabokat?

Jobb neki a strandon, majd irány Svájc,
a zsúfolt repülőtérrel, légiriadó közben.
„Á, az arabok csak atombombával támadnának,
nem aprózzák őket el, még ha vesztükre is megy”,

gondolta akkor, a zöldövezet felé való felszállás előtt.
És be is fejezte ezzel, döntése végleges, soha többet a sivatagba.

Aztán a második házasság: egy olasz nő,
szerencsétlenségére Líbiából, arab rokonai vannak.
Néhány év múlva tele a ház velük:
egyszerűen hihetetlen, mennyire szeretik Németországot,
ahol akkor él. „Mindegyik ripsz-ropsz Vezérré válik,
már bajszuk is nőtt”, ennyit fűz hozzá.
Egyikük ellenszenvesnek találja, és nagyon gyorsan le is lép,
a magával hozott jegyesét is ott hagyja.

Elég, elég ebből is: egyedül élni jobb.
A felesége később más férjet választ, és Dachaubá költözik,
az egykori lágér közelébe, a két fiával együtt.
„Ott nőnek fel a fiaim, hát nem csodálatos?
Az új férj Adolf, az apja Hermann, a bátyja Heinrich,
de nem az, amire gondolsz, ahhoz túl fiatalok.”

Egyik délután a közös szalonban ülünk:
a számítógépen pötyögök, ő kézzel irkál valamit.
Egyszer mosolyogva odaszól hozzám: „Rajzolj egy lepkét!”
Megteszem a tőlem telhetőt, ő megtartja magának a rajzot.
Kicsit később odajön, és mutat egy másikat,
az enyémhez hasonló lepke, csak más mintával a szárnyán:
az egyikén Dávid-csillag, a másikon horogkereszt.
Ezt a rajzot fogja felhasználni a készülő kötete borítójához.
„A németek szeretnek a rovarokról olvasni”, fűzi hozzá.

Név

Az idő a testre jegyzi a múlt történéseit,
és a test erre, fekve, majdnem sohasem emlékszik.
Ez a könyv csak nő, mint minden, amit írnak,
ahogy nő a fűszál, ahogy megmozdul a kéz,
hogy üdvözlje a napot, ahol viszont semmi sincsen:
mintha lejárt volna, le a kézen, egészen a tenyérig,

melyről még tud a test, mert hozzá tartozik.
Áll és fekszik és nyugodtan lélegzik,
még amikor úszik is vagy lebeg, mert másként nem tud,
amíg csak élő a neve, amíg felismeri az időt,
a perceket, az órákat, amelyekre talán nem is emlékszik,
de azt soha senkinek sem fogja és nem is tudja elárulni.
Voltaképpen valaki beszél róla, de ez a valaki névtelen,
erről a hajszálvékony, homályos határsávról, amely elválasztja
a testtől az időt.